

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔχουσαν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶ παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΪ ΕΝ ΕΤΟΣ
 Ἑξαετηρικοῦ δραχ. 7.— Ἑξαετηρικοῦ φρ. χρ. 8
 Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προσληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΚΕΑΙΔΕΥΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐν Ἑλλάδι λεκ. 15.— Ἐν τῷ ἔξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
 Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Καντὰ

Περίοδος Β' — Τόμ. 9^{ος}

Ἐν Ἀθῆναις, 16 Νοεμβρίου 1902

Ἔτος 24^{ον} — Ἀριθ. 46

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΛΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. (Συνέχεια)

Ὅπως δὴ ποτε, ἂν ἱερεῖς ἢ μάγοι δὲν ὑπῆρχον μεταξὺ τῶν Βάγδδων, ἔβλεπε τις ὁμως ἀρκετοὺς πολεμιστὰς, ὀπλισμένους μὲ τόξα, μὲ ρόπαλα, μὲ πελέκεις, — περὶ τοὺς ἑκατόν, οἱ ὅποιοι εἶχον ἐκλεχθῆ μεταξὺ τῶν εὐρωστωτέρων καὶ ὀραιοτέρων. Ἦσαν ἀποκλειστικῶς φρουροὶ καὶ σωματοφύλακες τοῦ ἀοράτου βασιλέως, ἢ ἐχρησιμοποιοῦντο καὶ εἰς πολέμους ἐπιθετικοὺς ἢ ἀμυντικούς; Πολὸ πιθανὸν νὰ ὑπῆρχον εἰς τὸ Μέγα Δάσος καὶ ἄλλα χωρία τῆς αὐτῆς φύσεως, καὶ οἱ κάτοικοι αὐτοὶ τοῦ ἀέρος, — πολυπληθεῖς βέβαια, ἂν κρίνωμεν ἐκ τοῦ πληθουςμοῦ τοῦ Νγκάλα, — πολὺ πιθανὸν νὰ ἐπολέμουν ἀλλήλους, ὅπως πολεμοῦνται ὄλοι αἱ φυλαὶ τῆς Ἀφρικής.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ὑπόθεσιν, ἂν οἱ Βάγδδοι εἶχον ἤδη ἔλθῃ εἰς ἐπικοινωνίαν μὲ τοὺς ἰθαγενεῖς τοῦ Οὐμακάκη, τοῦ Μπαγκιρμῆ ἢ τοῦ Σουδάν, ἢ μὲ τοὺς ἰθαγενεῖς τοῦ Κόγκου, τοῦτο δὲν ἐφαίνετο πολὺ πιθανόν, οὔτε κἂν μὲ τὴν φυλὴν ἐκείνην τῶν γάνων, τοὺς Μπαμπουτῆ, τοὺς ὁποίους ὁ Ἄγγλος Ἱεραπόστολος Ἀλβέρτος Λούδ συνήτησεν εἰς τὰ δάση τῆς Κεντρικῆς Ἀφρικής, καὶ περὶ τῶν ὁποίων ὁ Στάνλεϋ ἔκαμε λόγον εἰς τὴν διήγησιν τοῦ τελευταίου του ταξιδίου. Ἄν τοιαύτη ἐπικοινωνία εἶχε γίνῃ, ἢ ὑπαρξῆς τῶν Βάγδδων θὰ ἦτο γνωστὴ πρὸ πολλοῦ, καὶ δὲν θὰ ἐπεφυλάσσετο ἡ δόξα τῆς ἀνακαλύψεως τῶν εἰς τὸν Τζὼν Κόρτ καὶ τὸν Μὰξ Οὐμπέρ.

— Ἄλλ' ἂν οἱ Βάγδδοι ἀλληλοσκοτόνωνται, εἶπεν ὁ τελευταῖος οὗτος, ἰδοὺ λόγος διὰ νὰ τοὺς κατατάξωμεν ἀδιστακτῶς εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος!

Ἄλλως τε ἦτο ἀρκετὰ πιθανόν,

ὅτι οἱ Βάγδδοι πολεμιστὰι δὲν ἔμενον ἀργαί ἄλλ' ἔκαμον ληστρικός ἐπιδρομὰς εἰς τὰ περίχωρα. Μετ' ἀπουσίαν, ἢ ὅποια διήρκει δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας, ἐπανήρχοντο μερικοὶ πληγωμένοι, φέροντες διάφορα ἀντικείμενα, σκεύη ἢ ὄπλα, βαγδδικῆς προελεύσεως.

Ἐπανελημμένως ὁ Κάμης ἀπέπειράθη νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ χωρίου. Ἄλλ' αἱ ἀπόπειραι αὐταὶ ὑπῆρξαν μάταιαι. Οἱ πολεμιστὰι, οἱ ὅποιοι ἐφρούρου τὴν κλίμα-

κα, ἐπεγέβανον μὲ κάποιαν σκαιότητα. Κάποτε μάλιστα ὁ ὀδηγὸς θὰ ἐκακοποιεῖτο, ἂν ὁ Λὲ-Μάϊ, τὸν ὁποῖον προσεῖλκυσαν ἢ σκηρῆ, δὲν ἤρχετο πρὸς βοήθειάν του.

Ἐγίνε ζωερὰ συζήτησις μεταξὺ τοῦ τελευταίου τούτου καὶ ἐνός ἐκ τῶν πολεμιστῶν, ὁ ὁποῖος ἐκαλεῖτο Ράτζη. Ἀπὸ τῆν δερματίνην στολὴν, ἀπὸ τὰ ὄπλα τὰ ὅποια ἐκρέμαντο εἰς τὴν ζώνην του, καὶ ἀπὸ τὰ πτερὰ τὰ ὅποια ἐστόλι-

• Οἱ Βάγδδοι ἐπέπσαν μετ' ὀρηκῆς, ἀμειλιμένης πρὸς τὴν μάιναν τῶν ποταμοχόλων. (Σελ. 362, στήλ. β'.)

ζαν τὴν κεφαλὴν του, ἠδύνατό τις νὰ εἰκάσῃ ὅτι ὁ Ράτζη αὐτὸς ἦτο ἀρχηγὸς τῶν πολεμιστῶν. Τὸ ἀγριωπὸν ὕφος του, τὰ ἐπιβλητικὰ του κινήματα, ἢ σωματικὴ του ρώμη, ἐμάρτυρον ὅτι ἦτο γεννημένος διὰ νὰ ἀρχῇ.

Συνεπεῖα τῶν ἀποπειρῶν τούτων, οἱ δύο φίλοι ἤλπιζαν ὅτι θὰ παρεπέμποντο ἐνώπιον τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος, καὶ ὅτι θὰ ἔβλεπον ἐπὶ τέλους τὸν βασιλέα αὐτόν, τὸν ὁποῖον οἱ ὑπήκοοί του ἐκρυπτον ζηλοτύπως εἰς τὰ βᾶθη τῆς βασιλικῆς καλύβης.

Ἄλλὰ δὲν συνέβη τοῦτο. Ὁ Ράτζη πιθανῶς εἶχεν ὀλην τὴν ἐξουσίαν, καὶ τὸ φρονιμώτερον ἦτο νὰ μὴ ἐκτεθοῦν εἰς τὴν ὀργὴν του, ἐπαναλαμβάνοντες τὴν ἀπόπειραν. Αἱ πιθανότητες λοιπὸν τῆς ἀποδράσεως εἶχον ὀλιγοστεύσῃ μόνον ἂν οἱ Βάγδδοι προσέβαλλον τὰ γειτονικά χωρία καὶ παρεβάλλοντο καμμίαν φαρὰν καὶ αὐτοί, οἱ ἀιχμάλωτοι ἤλπιζαν νὰ

Ο ΑΣΩΤΟΣ ΥΙΟΣ

(Συνέχεια: Τὰ σελ. 353.)

— Κύριε, εἶπεν ἓνα βράδυ ὁ Γιαννιός, ἐν ᾧ κέστρωνε τὸ κρεβάτι τοῦ Βαλεντίνου, τὸ ὅποιον ἦτο ἀπλοῦς σωφρὸς ἀχῦρου εἰς τὸ βάθος ἑνὸς σταύλου κύριε, τί μας ἔλεγε λοιπὸν ὁ καλόγηρος, πῶς θά μας δέχωνται οἱ ἄνθρωποι σάν παιδιὰ των; Δὲν ἐταξείδισε ποτὲ ἐπὶ τῆς Λομβαρδίας; . . .

— Ἡ χώρα ποῦ ἐταξείδισε, Γιαννιέ, εἶνε μακριὰ, ἐπάνω ἀπὸ τὰ σύννεφα...

— Τὴν πρώτη φορὰ ποῦ ἐπεράσαμε ἀπὸ ἐδῶ, θυμώσθη τί ὠραία ποῦ σὰς ἐφαίνετο ἡ Λομβαρδία; . . .

— Τότε ἐταξείδισαμε μὲ ἀμάξι... Καλὴ νύκτα, Γιαννιέ, εἶμαι πεθαιμένος ἀπὸ τὴν κούρασι!

Τρία τάλληρα, δεμῆνα εἰς τὸ μανδηλι τοῦ Βαλεντίνου, ἀπέτέλουν τώρα ὅλην τὴν περιουσίαν, τὸν τελευταῖον φραγμὸν μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῆς πεύνας... Τὰ χρήματα αὐτὰ ἔπρεπε νὰ βασταζοῦν ὁσπ τὸ δυνάτον περισσώτερον διὰ τοῦτο οἱ ταξιδιωτὰι ἐτρῶγαν ἀκριβῶς ὅ,τι ἐχρειάζετο διὰ νὰ μὴ ἀποθάνουν; μίαν λαχανόσουπαν τὸ βράδυ, ἓνα μαῦρο ψωμί, τὸ ὅποιον ἔπεσαν μαζί των τὸ πρῶτὸν διὰ νὰ ἰδοιοκρήσουν.

Ἦλθεν ἐν τούτοις ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν καὶ ἡ τελευταία πεντάρα τοῦς ἔφυγε. Κατηφέις, ἐκύτταξαν ἐπὶ πολὺ τὴν τραχείαν χεῖρα τοῦ χωρικοῦ, ἡ ὁποία εἶχε πάρῃ τὸ χάλκινον νόμισμα. Ἐπειτα αἰφνιδίως, αἰσθανθέντες ἐντροπήν, ἐτράπησαν εἰς φυγὴν ὡς ἂν εἶχαν κλέψῃ.

Ἦτο ἡ εἰκοστὴ πέμπτη ἡμέρα ἀφ' ἧς ἀνεχώρησαν, καὶ εἶχον φθάσῃ εἰς τοὺς πρόποδας τῶν Ἄλπεων. Ἐδλεπον, ἀνυψοῦντες τὴν κεφαλὴν, τὸ γιγάντιον τεῖχος, τὸ ὅποιον ταῖς ἔφραττε τὸν δρόμον πρὸς τὴν Γαλλίαν. Ἦξευραν ὅτι, ὀπίσω ἀπὸ τὸ βουνὸν ἐκείνο, ὑψοῦτο ἐν ἄλλο,

ἐπειτα ἐν ἄλλο, ὄλον τὸ Πεδεμόντιον, ὅλη ἡ Σαβοῖα, ὠκεανὸς πέτρινος, τῷ ὁποίου ἕκαστον κύμα, ἀκίνητον καὶ τεράστιον, θά τους ἐστοίχιζεν ὀλόκληρον ἡμέραν ἀγώνων. Ἀδύνατοι καὶ ἐξηνητῆμένοι, πῶς θὰ τὰ ἐβγαζαν πέρα; Καὶ πρῶτα-πρῶτα, πῶς θὰ ἐδεικνοῦσαν ἐκεῖνο τὸ βράδυ;

Καθήμενοι ἐπὶ μίᾳ πέτρας, ἐκύτταζαν, χωρὶς νὰ λέγουν τίποτε, τὴν ἀτελεύτητον βουνουσειρὰν. Καὶ οἱ δύο ἔχουν μίαν λέξιν εἰς τὰ χεῖλη, ἀλλὰ καὶ οἱ δύο σιωποῦν, διότι ἡ λέξις αὕτη εἶνε φοβερά: «Νὰ ζητιανέψωμε!» Ὁ Βαλεντίνος καὶ ὁ Γιαννιὸς αἰσθάνονται ὅτι θὰ βασανισθοῦν σκληρῶς καὶ διὰ πολὺν καιρὸν ἀπὸ τὴν πείναν, πρὶν ἀποφασίσουν νὰ προφέρουν τὴν λέξιν ἐκείνην. . .

Ὁ Γιαννιὸς ἐπιτίλους εἶπε:

— Βλέπω ὅτι ἔχουν σπειρὴ σιτῆρι ἐκεῖ-πάνω, εἰς τὰ καφωχώρατά των. . . Εἶνε ἡ ἐποχὴ ποῦ θερίζουν καὶ εἰμπορεῖ νὰ ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ θειριστάς. Θὰ πάγω νὰ μισθωθῶ. . . θὰ με δανεῖσουν βέβαια ἓνα δρεπάνι. . . καὶ ὅμα κερδίσωμε λίγα λεπτὰ, τραβοῦμε πάλι μπροστά, καὶ ἔχει ὁ Θεός!

— Θὰ ἐργασθῶ καὶ ἐγὼ μαζί σου, ἀνέκραξεν ὁ Βαλεντίνος, θὰ μαζεύω τὰ στάχυα, θὰ κάνω δεμάτια. . . Γι-ατὶ ξεύρεις, Γιαννιέ, ἡ γεωργία εἶνε ἐργασία εὐγενῆς: στρατιώτης, ἱερεὺς καὶ γεωργός, αὐτὰ εἶνε τὰ ἐπαγγέλματα τῶν εὐγενῶν. Λοιπὸν ἐμπρός!

Ἡ ἰδέα ὅτι θὰ κερδίσουν τὸ ψωμί των τοῖς δίδει θάρρος, καὶ σχεδὸν εὐθυμοὶ ξεκί-

νοῦν καὶ πέρνουν τὸ μονοπάτι, τὴν τραχείαν καὶ πετρώδη ἀτραπὸν, ἡ ὁποία ὀδηγεῖ ἐπάνω, πρὸς τὸ βουνόν. Τὶ ἀνηφορικός, τί κουραστικός ποῦ εἶνε αὐτὸς ὁ δρόμος! Συχνὰ μετακινοῦν μὲ τὸ πόδι των καμμίαν πέτραν, τῆς ὁποίας ἀκούουν ὀπισω των τὸ φοβερὸν κτυπήσιμα. Ἄλλοτε συναντοῦν μετὰ γάλα τεμάχια βράχου, κυλισθέντα ἕως ἐκεῖ καὶ συσσωρευθέντα ὑπὸ τοῦ χειμάρ-

ρου, τὰ ὁποία διὰ νὰ διέλθουν πρέπει νὰ μεταχειρισθοῦν καὶ τὰς χεῖρας των. . . Ἐξ ἐνστικτοῦ, ὁ Βαλεντίνος καὶ ὁ Γιαννιὸς ἐπῆραν βῆμα ὀρθοπεδικόν, βραδύ καὶ ρυθμικόν. Ἀναβαίνουν χωρὶς νὰ ὁμιλοῦν, ἀσθμαίνον φοβερά. Κάθε τῶσον ὁ Βαλεντίνος σταματᾷ καὶ περιμένει ἕως νὰ παύσουν οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας του.

Ἀναβαίνουν ἐπὶ μίαν ὄραν, ἐπὶ δύο ὄρας. . . Τέλος πάντων, ἰδοὺ ἡ κορυφή.

Νέα χώρα ἀπλόνεται ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοῦς των. Ὅστε ἐν χωρίον, οὔτε μίαν καλύβην αἰγοβοσκῶν! Τώρα πρέπει νὰ καταβοῦν, νὰ περάσουν ἓνα χεῖμαρρον, νὰ νάρρηξοῦν εἰς ἄλλα μονοπάτια, νὰ φθάσουν εἰς ἄλλην κορυφήν.

— Θάρρος, λέγει ὁ Βαλεντίνος, ὡς φάγωμεν ἐδῶ τὸ τελευταῖον κομμάτι ψωμιοῦ, καὶ ὡς πιοῦμε νερό, ἐκεῖ-πέρα, ἐκεῖ-πέρα, ἀπὸ τὸ μικρὸν γαλάζιον ρυάκιον. . .

Ἀπὸ βουνά εἰς κοιλάδας καὶ ἀπὸ κοιλάδας εἰς βουνά, ὁ Βαλεντίνος καὶ ὁ Γιαννιὸς ἐξακολουθοῦν γενναίως τὴν ἐπίκουρον ὁδοιοκρίαν. Ἐξελίθησαν ἀπὸ τὴν αὐγὴν, καὶ τώρα ὁ ἥλιος δίδει. Πρὸ πολλοῦ ἤδη ἡ πείνα τοὺς θερίζει τὰ σπλάγγνα, καὶ ὁ κόπος παραλύει τοὺς πόδας των. Αἰσθάνονται τὴν κεφαλὴν των παραδίδως κενὴν, περιπατοῦν χωρὶς σκέψιν, οἱ ὀφθαλμοὶ των εἶνε ἀλανεῖς, οἱ πόδες των κινοῦνται μηχανικῶς. . . Αἰφνης ὁ Βαλεντίνος, γίνεται ὡχρὸς σάν τὸ κερί, λιποθυμεῖ καὶ πίπτει βαρὺς ἐπάνω εἰς τὰς πέτρας. Ὁ σύντροφός του, γονατιστὸς πλησίον του, κλαίει καὶ ὀδύρεται. Τοῦ φωνάζει:

— Κύριε! . . . κύριε! . . .

Ἄλλ' ὁ Βαλεντίνος μένει ἀκίνητος. . . Τὶ νὰ κάμῃ; Ποῦ νὰ εὕρῃ βοήθειαν: Ἐν χωρίον φαίνεται εἰς τὴν ἄλλην ράχην, ἀλλὰ πόσον εἶνε μακρὰν! Εἶνε ὡς μικρὰ κηλὶς κοκκινωπὴ ἐπὶ τοῦ στακτεροῦ βράχου, ὅντω ἡ δέκα σπιτάκια ἴσως, σκαλωμένα ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ βουνοῦ.

Ὁ Γιαννιὸς ἐστίκωσε τὸν Βαλεντίνον εἰς τὴν ἀγκυλιάν του καὶ περιπατεῖ ἐπιτόνως, μὲ τὸ βαρὺ αὐτὸ φορτίον, πρὸς τὸ μακρυνὸν χωριδάκι. Δὲν λογαριάζει πλέον τὸν κόπον ὅλης τῆς ἡμέρας, θέλει νὰ σώσῃ τὸν κύριόν του, εὕρισκει νέας δυνάμεις.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ ἥλιος ἔδυσεν, ἤρχισε νὰ νυκτοῦν. . . Εἰς τὸ σκότος, τὸ ὅποιον καλύπτει τώρα ὄλον τὸ τοπίον, ὁ δυστυχῆς Γιαννιὸς χάνει μετ' ὀλίγον τὸν δρόμον, καὶ ἀρχίζει γὰπελκίζεται. . . Πῶς νὰ προχωρήσῃ, Θεέ μου, εἰς τὴν ἀσέληνον ἐκείνην νύκτα! . . . Δὲν διακρίνεται πλέον οὔτε οὐρανὸς οὔτε γῆ. . . Ἐδῶ λοιπὸν θάποθάνουν. . .

Ὅχι! διότι ἰδοὺ ἐν μικρῷ φῶς, ὑποτρέμον ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὸ χωρίον. Καὶ ὁ Γιαννιὸς ἀναρριχάται, σκαρφα-

λῶνει τὸν σκληρὸν βράχον, πρὸς τὸν ἀμυθρὸν ἀστέρα, ὅπου εἶνε ἡ σωτηρία.

Ὁ Γιαννιὸς θὰ ἐχλωμάιζεν ἀπὸ τὸν φόβον του, ἂν ἠμποροῦσε νὰ ἰδῇ τὸν ἔρμουν ποῦ εἶχε πάρῃ.

Συχνὰ ριοθάνεται τὸν κατήφορον, τὸσον ἀπώτερον, ὡστε σταματᾷ καὶ δὲν τολμᾷ νὰ προχωρήσῃ βῆμα. Μὲ τὸ ἓνα χεῖρ κρατεῖ τὸν κύριόν του, καὶ μὲ τὸ ἄλλο πιάνεται ἀπὸ τὰς ρίζας τῶν ἐλάτων. Ἄλλοτε ἀκούεται χειμάρρος μουγγρίζων ἀγριῶς εἰς τὸ σκότος, τὸν ὅποιον πρέπει νὰ περάσῃ.

Ἄλλοτε πάλιν, ὁ Γιαννιὸς, ἀφίνων τὸν κύριόν του χαμῶ, προχωρεῖ ὀλίγα βήματα πρὸς ἐξερεύνησιν. . . Ἐρκει, καὶ τὸ χεῖρ του, τὸ ὅποιον ψηλαφεῖ, συναντᾷ τὸ κενόν: ἐκεῖ εἶνε ἡ ἀβυσσος, εἶνε ὁ κρημνός, εἶνε ὁ θάνατος, ἐνεδρεῖται διὰ νὰ τους καταπιῇ. . .

Δυστυχῆ καὶ ἀφωσιωμένε Γιαννιέ! Θὰ τελειώσῃ λοιπὸν καὶ αὕτη ἡ φοβερὰ νύξ τῶν κινδύνων καὶ τῶν βασάνων; . . .

Αἱ δυνάμεις του τὸν ἐγκαταλείπουν. . . μετ' ὀλίγον θὰ καταβλήθῃ καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὴν κούρασιν. . . Ἄλλ' ἰδοὺ, γλυκαχαράζει ἡ αὐγὴ, καὶ ὁ Γιαννιὸς διακρίνει ἐκεῖ πλησίον, εἰς τὸ ἀμφίβολον φῶς, συμπλεγμα οἰκισκῶν μὲ κελωρίας στέγας, αἱ ὁποῖαι ὀμοιάζουν μὲ κρᾶνη. Κτυπᾷ τὴν πρώτην θύραν: παρουσιάζεται ἓνας γέρον, τοῦ ἰσίου ἢ λευκῆ γενειάδας καὶ τὸ ἀγαθὸν βλέμμα ἐνθαρρύνουον κάπως τὸν δυστυχῆ Γιαννιόν.

Ὁ γέρον τῷ ἀπειθῶνει μίαν ἐρώτησιν εἰς ἰδίωμ ἀκατάληπτον, καὶ ὁ Γιαννιὸς, ὁ ὁποῖος δὲν εἰμπορεῖ νὰποκριθῇ, ἀποθέτει τὸ σῶμα τοῦ κυρίου του παρὰ τὸ κατώφλιον. Ἐπειτα γονατίζει καὶ συνάπτει τὰς χεῖρας, ὅπως θὰ ἔκαμνεν ἐνώπιον αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ἄλλ' ἤδη ὁ γέρον ἔχει σκύφη διὰ νὰ σηκώσῃ τὸν δυστυχῆ ἐκεῖνον, τὸν κατακείμενον παρὰ τὴν θύραν του. Δίδει μέσα μίαν διαταγὴν, καὶ ὁ Γιαννιὸς βλέπει μίαν γραίαν βουνοσίαν, πολὺ μελαχροινήν, πολὺ ζαρωμένην, ἡ ὁποία τρέχει, καὶ φωνάζει, καὶ βάζει ἄσπρα σεντόνια εἰς τὸ μονάκριβον κρεβάτι τῆς καλύβης. Ἄσπρα σεντόνια; Ὁ Γιαννιὸς, ὁ ὁποῖος πολλὰς ἐβδομάδας εἶχε νὰ ἰδῇ τεῖτον πρᾶγμα, χύνει δάκρυα χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης. Βοηθεῖ νὰ τοποθετήσουν τὸν Βαλεντίνον εἰς τὸ κρεβάτι, βλέπει ἂν εἶνε καλὰ. . . καὶ ἐπειτα πίπτει κάτω καὶ αὐτός. . . Πολύ του ποῦ ἐβάσταξεν ὡς ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ πιστὸς ὑπηρέτης! Ἡ γραία, ἡ ὁποία δὲν ἔπαυσε νὰ τριγυρίζῃ καὶ νὰ στενάξῃ, τῷ παρουσιάζει ἓνα φλυζάνι μὲ γάλα γιδίστιον. Ὁ Γιαννιὸς τὸ πίνει, κοιμάται, καὶ δὲν ἐξυπνᾷ παρὰ τὴν ἐπαύριον.

Μετὰ τινος ὄρας ἀκινήσιας, ὁ βαρῶνος Κερκὼς συνέρχεται καὶ κάμνει γεῦμα ὅτι πεινᾷ. . . Καὶ τότε ἔπρεπε νὰ ἐβλέ-

πατε τὰ τρεῖγάματα τῆς γραίας! Ἐφρεν ἀνω-κάτω τὸ σπιτάκι, ἀλλ' εἰς ὀλίγας στιγμὰς ὑπήρχε πλησίον τῆς κλίνης τοῦ Βαλεντίνου ἓνα χαιρομέρι, ἓνα μαῦρο ψωμί, ἓνα φλυζάνι γάλα καὶ ἓνα κεφάλι τυρί.

Ἐνῶ ὁ Βαλεντίνος ἔτρωγεν, ἡ γραία τῷ ἔδιδε θάρρος δι' ἀτελειώτου φλυαρίας εἰς διάλεκτον τοῦ Πεδεμόντιου, καὶ ὅταν ὁ νεανίσκος ἔδειξε, δι' ἑνὸς μειδιάματος, ὅτι ἦτο καλλίτερα καὶ δι τὴν εὐχαριστοῦσεν, ἡ γραία ἐκτύπησε τὰ παλαμάκια καὶ ἔκαμε τρία πηδήματα ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς.

— Δομένικα, εἶπε τότε ὁ γέρον μὲ

τὴν λευκὴν γενειάδα, ζέστανε, σὲ παρακαλῶ, ὀλίγο κρασί διὰ τὸν κύριον! (Ἐπεται συνέχεια)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΤΟΕΥΝΟΣ
Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Louis Morin

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

Δὲν ἀρκεῖ νὰ θέλω μόνο
Τὸ κολῶ, ἢ νὰχω πόνο
Στοῦ ἄλλουνοῦ τῆ συμφορὰ,

Πρέπει μ' ἔργο νὰ το δείχνω:
Στὸ τυφλὸ νὰ δίνω λύχον,
Στὸ θλιμμένο τῆ χαρὰ.

I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΒΟΣΚΟΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Σ.

Ἐπῆγαν ἀδίκῃ οἱ παλληκαρισμοὶ τοῦ Γιαννάκη καὶ τῆς Μάρως! Ὁ λύκος ἤλθε, —ἀλλὰ ὁ λύκος αὐτὸς ἦταν σκυλί.

Ναί, εἶνε ὁ Μαυροῦκος ὁ μεγάλος σκύλος τοῦ Μπάρμπ' Ἀντώνη, τοῦ γείτονα.

Ὁ Μπάρμπ' Ἀντώνης εἶχε ἔσκαμν τὸ κοπάδι του, γιὰ τὸ ἔδινε μεγάλον κόπο ἔστην ἡλικία ποῦ ἦταν. Ἐτοῖ ὁ Μαυροῦκος, ἦταν τώρα χωρὶς ἐργασία, καὶ μόλις ἔβλεπε ἀπὸ μακριὰ κανένα κοπάδι, ἔτρεχεν ἀμέσως, γιὰ νὰ θυμηθῇ τὰ παλιά του.

Ὁ Μαυροῦκος καὶ ὁ Φουντουκος εἶνε παλαιοὶ φίλοι· δὲν ἔχουν καμμίαν ὀρεξίν νὰ φαγωθοῦν, καὶ κάμνουν ἓνα σωρὸ χαρὸς ποῦ βλέπει ὁ ἓνας τὸν ἄλλον.

Ὁ δὲ Ἀσπροῦλης τί κάνει;

Ὁ κακομοῖρης ὁ Ἀσπροῦλης δὲν ἔχει τύχη, καὶ φαίνεται μάλιστα ὅτι εἶνε καὶ λιγάκι κούτσος. Ἐκεῖ ποῦ ἔβασκε κοντὰ ἓ ἓνα ρυάκι, γλυστρᾷ καὶ μπλούμ! πᾶρ' τον μέσα ἔστο νερό!

Ὁ Γιαννάκης δὲν χάνει καιρὸ, τρέχει νὰ τον σώσῃ, ἀλλὰ ποῦ νὰ φτάσῃ τὸ χεράκι του! Γιὰ νὰ πιάσῃ τὸν Ἀσπροῦλη καὶ νὰ τον τραβῆξῃ ἔξω, ἀναγκάζεται νὰ ἔσπλωθῃ κάτω μὲ τὴν κοιλιά, ἐν ᾧ ἡ Μάρω τὸν τραβᾷ πίσω, ἀπὸ τῆ μπλούζα του. Καὶ κατώρθωσε νὰ σώσῃ τὸ ναυαγισμένο ἀρνάκι, ἀλλὰ καθὼς βλέπετε, ὄχι χωρὶς κόπο καὶ χωρὶς συγκίνησι.

Ὡς τόσο πάντα γενναῖος καὶ παιδί τοῦ καθήκοντος αὐτὸς ὁ Γιαννάκης!

(Ἐπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Μὲ τὸ ἓνα χεῖρ κρατεῖ τὸν κύριόν του, καὶ μὲ τὸ ἄλλο πιάνεται ἀπὸ τὰς ρίζας τῶν ἐλάτων. (Σελ. 365 στήλ. α'.)

σοι Νεάνιδα— ὁ Ἀστήρ τοῦ Φαλήρου με τὸν Σείριον καὶ Δεσποινίδα Πειραματέιον— ἡ Νεράιδα τῶν Σπετειῶν με τὸν Κενερί, Ρόδιον Δόκιμον καὶ Ἑλληνα Σημαιοφόρον— ἡ Αὔρα τῆς Κερκυρας με τὴν Ἐκάτην καὶ Ἀλφειδα τῆς Ἑλλάδος.

Ἐδιδιοποιούνται οἱ καθυστεροῦντες τὰ τράβια Μικρῶν Μυστικῶν, ὅτι ἂν δὲν ἀπαδάσουν τὰ ὀφειλόμενα τετράδια, δὲν θὰ ἴδωσι τοῦ λοιποῦ δημοσιευομένους προτάσεις των περὶ νέων ἀνταλλαγῶν. Κατὰ τὸ ληφθὲν γενικὸν μέτρον, τῶρα δημοσιεύονται αἱ προτάσεις μόνον ἐκείνων, οἱ ὅποιοι δὲν ὀφείλουσαν κανὲν τετράδιον.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: Ἄγγελον ἄγγερον (ἡ μεταφράσις πολὺ καλῆ) ἔδωσα τὴν ἐπιστολήν σου πρὸς τὸν κ. Φαίδωνα, ὁ ὅποιος θὰ τὴν χρησιμοποίησιν) Πειραικὴν Νόκτα (εἶμαι τῆς γνώμης νὰ μὴ ἑλλάξῃς ψυδιώμον) Ἀφοριστικὸν Ἥλιον (τὸ τετράδιον τῶν Πνευματικῶν ἀσκήσεων δὲν εἶνε ἴσους ἰδιαίτερον τὸ κάμνει καθένα; ὅπως τοῦ ἄριστου εἶπα μόνον, ὅτι προτιμῶ τὰ μεγάλα τετράδια) Ἐσπερινούσαν, Σιδ, Ἥρωα Περσέα (ἔστειλα) Ἀστέρα τοῦ Φαλήρου (βέβαια, εἶσαι δικαιολογημένος) Ἀμρ. Α. Ἰδύμην (ἔστειλα) εὐχάριστὸν πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας) Ἀρσὴν τοῦ Παργασοῦ (ἴδω ἐλήφθησαν) Ἄρσιν τῆς Ἑσπερίας (ἔχει καλῶς ἡ περὶ ἧς μ' ἔρωτας εἶνε συδρομητρία μου, ἀλλὰ διαστὶ μὲ ἀναγκάζει νὰ συντομηθῶ τὰς πληροφορίας σου) Ἀταβήριον Ρόδου [ΕΕΕ] διὰ τὴν ὠραίαν καὶ ἀπρόσπτον αὐτὴν περιγραφὴν τοῦ Πανοράματος, διὰ τοῦ ὁποῦ ἐπεσκέψης τόσα μέρη τῆς Ἑλλάδος) Κωνσ. Α. Παύλου (δυστυχῶς, καὶ αὐτὸ τὸ ἔχει ἄλλος) Ἀφροδίτακὸν Κῆμα (πῶ, πῶ, τί φιλογραφία! μὰ καὶ σὺ, ὁ ποιητῆς, παρεσύρῃς εἰς τὴν ἀνόητον αὐτὴν παιδιάν; ὠραία ἡ περιγραφή τῆς ἐκδρομῆς) Στάτλου (δὲν εἴμπορεῖς τόχα νὰ ἔλθῃς καὶ νὰ συστηθῇς μόνος σου; καλὴ μέρα σας! εἶμαι δ... οἰωνοπῆ!) Ἰσθμὸν τοῦ Παταμά, Γλοκετὰν Ἀγγλῆν (ἔστειλα) δὲν πιστεύω ὅτι δὲν ἔχεις εὐφραν αὐτὸ τὸ λέγεις μετροπρόρως, γυμνάσου ὀλίγον, καὶ νὰ ἴδῃς καὶ ὅτι εἰ εὐκόλα πού θά σου φαίνονται) Διαβαλλίκε τοῦ Πειραιῶς, Νευρόσπαστον (ἔστειλα) τὰ ἔλαβα) Πύθιον τοῦ Βορτῆου, Κελαδίτσαν (ἔστειλα) ἐννοῶσα! ἀλλὰ πού νὰ ὑποθέσω ὅτι ἐπῆγες εἰς τὸ ἴδιον ἔργον πολλὰς φορές) Ἀστέρα τῆς Ανατολῆς (βραβεῖον ἔστειλα) σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας) Φίλεργον Μέλισσαν (ἔλαβα) Ἐπιτευμένον Σικυωτίων [Ε] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν ἐπιθυμῶ νὰ μου γράψῃς τακτικὰ) πραγματικῶς, εἰς τὴν πόλιν πού εἶσαι τῶρα, ἔχω πολλοὺς συνδρομητὰς: ἀλλὰ πάντα θὰ εἴρῃ κανενα διὰ νὰ τον ἱγγράψῃς) Λευκὴν Ἀνακίαν (ἔστειλα) ἔγινες καλὰ) Ὀβελλοσκον τῆς Ἰλιόπατρας (δὲν ὀφείλεις εἰς κανένα) Ἐκάτην κλ. κλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 9 Νοεμβρίου, θαυμάσιως εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 4 Ἰανουαρίου

Ἡ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δὲν νὰ γράψωι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, καλεῖται ἐν τῷ ἱερῶν μας εἰς φιλικῶς, ἂν ἔστωσαν περίεχθι 90 φύλλα καὶ τιμῆσαι φρ. 1

545. Αεξίγραφος:

Τύραννος τῶν Ἀθηναίων σχηματίζεται γνωστὸς ἂν με γράμμα καὶ με στίνα ἐνωθῇ καὶ ὁ στρατός. Ἐστὴν ὁπὸ τοῦ Ἀστέρος τῆς Ανατολῆς.

546. Στοιχειόγραφος:

Κράτος τι τοῦ νέου Κόσμου Ἐνα γράμμα του ἂν ἀλλάτῃ, Σὲ κάμνει βιβλιοθήκη Αἰφινίδιος θὰ πετάξῃ. Ἐστὴν ὁπὸ τοῦ Ἀστέρος τῆς Ανατολῆς

547. Τονόγραφος.
 Ἐπὶν θάλασσαν εὐρίσκονται ἀφθόνως: Κατέβηκε ἔσθιν ληγουσάν ὁ τόνος; Ἐ, τότε μὴν κατὰς ὀδογραφία, Καὶ ἔσθιν Γραφή μας ψάξε τὴν Ἄγια. Ἐστὴν ὁπὸ τοῦ Ἀστέρος τῆς Ανατολῆς.

548. Ἀναγραμματισμοί:
 Εἰς τὰς πόλεις τῆς Βυρῶπις δύνανται νὰ με ζη- [τήσῃς, Κι' ἔργον τέχνης θὰ ἐπιτύχῃ; ἂν με ἀναγραμ- ματίσῃς

Ἐστὴν ὁπὸ τῆς Ἡρώδος τοῦ Ζαλόγγου

549. Συλλαβικὸν Κυβόλαξον
 1.— Κράτος τῆς Ἀσίας
 2.— Τὸ φοροῦν τὸν χειμῶνα.
 3.— Ποταμὸς.
 Ἐστὴν ὁπὸ τῆς Ἡρώδος τοῦ Ζαλόγγου.
 Σ * υ * ο * α * ο * ι * * * ο * η * ι * *

550. Μέγα Κρικωτόν.
 η * ο * κ * ι * ι * * η * ο * ο * ω

Νάνικατασταθῶν οἱ ἀστερισκοὶ διὰ γραμμῶν ὁπῶς, ὥστε νὰ σχηματισθῶν ἐν ὄλῳ 36 λέξεις, ἐκάστη τῶν ὁποίων θάρχηξί ἀπὸ ἐν γράμμα τοῦ σχήματος κατὰ σειρὰν καὶ ἀποκτελεῖται ἀπὸ ὅσα γράμματα θέλῃς ἐκ τῶν κατωτέρω τοῦ ὧ: πρώτου λαμβανόμενου. Ἡ ἀνάγνωσις θάρχηξί ἀπὸ τὸ Σ καὶ θὰ κάμῃ ὅλον τὸν κύκλον, ὥς νὰ καταλήξῃ πάλιν εἰς τὸ Σ. Ἡ ὀδογραφία δὲν τηρεῖται.
 Ἐστὴν ὁπὸ τῶν Ν. Προστοκοιθῶν.
 551-556. Φωνητικὸν γράμμα.

Τῇ βοήθειᾳ ἐνὸς φωνητικῶς τετρῆκος πάντοτε ἐπαναλαμβανόμενου, σχηματίζου διὰ τῶν κατωτέρω συμφωνῶν, ὧν ἡ τάξις δύναται νὰ μεταβληθῇ, εἰ λέξεις.
 κκακκλ - ρααααα - ζαααα - γαααα - ρααα - ρααα
 Ἐστὴν ὁπὸ τῆς Ἡρώδος τοῦ Ζαλόγγου

557. Κερκυριμμένη Παροισία.
 Ἡ μικροδία μας ἡ Ἔμμα Ἀγαπᾷ πολὺ τὸ φέμμα.
 Κι' ὡς νὰ φράσῃ, ὡς νὰ μῆν Ἀπ' τὴν πόρτα καὶ νὰ βγῇ Ἐνα φέμμα θὰ μας πῇ... Ἀλλὰ πού της φτάνει ἕνα! Βγάβε: ὁ νοῦς της χίλια ἔνα, Πίντα ὅμως δὲν κολλοῦν Κι' ὅλοι τὴν περιγελοῦν.
 Ἐστὴν ὁπὸ τῆς Ἡρώδος τοῦ Ζαλόγγου

558-560. Μαγικὴ Συλλαβὴ μετὰ συλλαβικῶς Ἀκροστιχίδος.

Τῇ ἀνταλλαγῇ τριῶν γραμμάτων ἐκάστης τῶν κατωτέρω λέξεων, διὰ μιᾶς συλλαβῆς, πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχηματίζεσθε ἄλλας τόσας λέξεις, ὧν αἱ ἀρχαὶ συλλαβαὶ ἀποτελοῦν σπλάγγων: ἀρκέτιμος, δραματικός, περσικός.
 Ἐστὴν ὁπὸ τοῦ Ἰεροσολιθῶν Ἀστέρος.
 561. Ἑλλητισσύμφωνον.
 αε - εο - ααα - α - αααααα - Ἐστὴν ὁπὸ Ἰεροσολιθῶν Ἀσπερφότου.
 562. Γρίφος.

X1αφ X1 U θX11 πολερῶ
 Ἐστὴν ὁπὸ τῆς Ἡρώδος τοῦ Ζαλόγγου.

Δ Υ Ξ Ε Ι Σ

ἐν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλων 37 καὶ 38
 416. Ἀνάθη (ἀνά φῆ). — 417. Μίδας (μῆ-δᾶς). — 418. Λαύριον-αύριον. — 419. Μίσος-μίσος.

420. Σ Ο Λ Ο Ν 421.

10	15	25	50
30	30	10	30
55	5	25	15
5	50	40	5

422-423. 1. Ἡ ὄραξί εἶνε φυσικὸν φαινόμενον 2, ὁ Κρόνος εἶνε μέγας ἀστήρ. — 424. ΚΕΦΑΛΗ (Κρίνον, Εὐρώτας, Φελέρα, Ἀρκα).

Ἄλων, Ἡρα.) — 428. Ταχέως οἱ φρονεῖν οὐκ ἀσφαλεῖς. — 428. Ἐξ ὄνοχος τὸν λένουα
 427. Δημόδοκος (δῆ, η, ροδος.) — 428. Δίην (δῆ, νῆ). 429. Ἰάμενος Ἰάμενος. — 430. Δέμα-Μέδα.
 431. Π Ρ Α Γ Α 432. Θ Ε - Α - Ν Ο
 Ρ Ι Ν Η
 Α Ν Α
 Γ Η
 Α
 Ν Ο - Ρ Ι - Κ Ο Σ

433-437. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ Ο: οὐκ ἄνθος, χέσρος, ἀμνάς, ὄνος. — 438-439. Ὁ καρπὸς (τῆς χειρὸς καὶ τοῦ δένδρου) Ταρσός (τοῦ ποδὸς καὶ πόλις τῆς Κιλικίας) — 440. Σ Α Ρ Ο Ν - Γ Η Σ Ε Α (ΣημαιοΝ. ἌσπΗ, ΡῆσιΣ, ὩσιΣ, ΝησιεῖΑ.) — 441. Τὸ λακωνίζεῖν ἐστὶ φιλοσοφεῖν. (τὸ Ἀλκων, εἰ, ζῆν, ἐς, τί, φίλος, ὄρνι.)

BIBLIΟΘΗΚΗ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Βιβλία τερπνά, μορφωτικά καὶ ἠθικά, ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων.

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰκόνες) ἄδειο φρ. 6, χρυσὸς φρ. 8 (Ὁ ἄνθρωπος ἐπὶ χάρου πρώτης ποιότητος: ἄδειο φρ. 7, χρυσὸς φρ. 10.)

Ὁ Ἀγροτικὸς Οὐκίσιος (25 εἰκόνες) ἄδειο φρ. 1,75, χρυσὸς φρ. 3,25.

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, φρ. 0,60.

Εἰς τὴν Θάλασσαν! (25 εἰκόνες) ἄδειο φρ. 1,75, χρυσὸς φρ. 3,25.

Τὸ ὄμμα τοῦ Φθόνου (20 εἰκόνες) ἄδειο φρ. 3,50, χρυσὸς φρ. 5.

Ἀσύκωμα Μικρῶν Μυστικῶν (25 τετράδια) ἄδειο φρ. 3, χρυσὸς φρ. 5. (Ἐκαστον τετράδιον διατετρωσ φρ. 0,15.)

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Ἐδουαίου, ἄδειο φρ. 1,50.

Ἡ Μαρουσία (21 εἰκόνες) ἄδειο φρ. 3,50, χρυσὸς φρ. 5.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων (ποιήματα) ἄδειο φρ. 1,50, χρυσὸς φρ. 2,50.

Ἡ Νῆνα (20 εἰκόνες) ἄδειο φρ. 3,50, χρυσὸς φρ. 5.

Παιδικὸι Διάλογοι (Κουρτίδου) Δύο Σειραί, ἐκάστη τῶν ὁποίων τιμᾶται φρ. 1,20. Αἱ δύο ἡμῶ χρυσόδετοι φρ. 4.

Παιδικὸν Θέατρον (Ἐνοκοῦλου) ἄδειο φρ. 2, χρυσὸς φρ. 3,50.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομῆδια) ἑκατοῦν φρ. 0,50. Χρυσόδετα τὰ 3 ἡμῶ φρ. 2,50.

Πρόας ὁ Νικίου (24 εἰκόνες) ἄδειο φρ. 3,50, χρυσὸς φρ. 5.

Ὁ Πυρετισμὸς (24 εἰκόνες) ἄδειο φρ. 3,50, χρυσὸς φρ. 5.

Ἐπὶ Πατρίδος (25 εἰκόνες) ἄδειο φρ. 3,50, χρυσὸς φρ. 5.

Ὁ Φῶτης. Ἐμμετρον Διήγημα ὑπὸ Χ. Σαμαρτίδου, φρ. 0,60.